

3. fejezet

Amelyben kezd eluralkodni a káosz, azonban főhősünk színre lép egy javaslattal. És megismerjük a főhős legjobb barátját is.

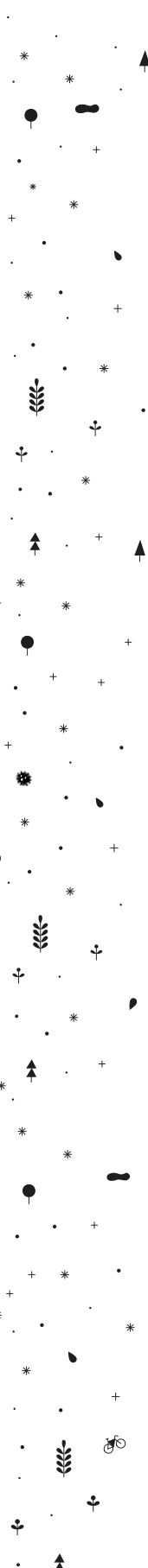
Nyüzsög a világ, mint felbolydult hangyák,
A riadalom mindenkire gyorsan ráragad:
Mindenki dudál, füttyög és kiáltoz,
Győzött a téboly és totális a káosz.

Hirtelen vékony hang tör utat magának,
Kimérten kiált: „Figyelmet és fegyelmet!”
A hang forrása egy tízévesforma gyermek.
Ledöbben a tömeg: ez most mi a bánat?

Egy röpke percre megszűnik a hangzavar,
Az összes tekintet a kissrácra vetül.
Bambán bámulják: hát ez meg mit akar?
Jobb kezén egy csíkos zokni feszül,
De hogy miért? Senki sem érti ezt.
A kisfiú pedig komolyan beszélni kezd:

„Jó emberek, idehallgassatok!
Tudom, hogy ijesztő
A helyzet, én is félek
Ettől az egésztől,
Hogy a világ mivé lett,
De pánikra abszolút semmi ok!
Egy morgós mágus küldte
Ránk a varázslatot,

Hogy a vesztünkre
Törjön, s az emberek
Boldogságát szegje,
S azok keseregve
Higgyék, hogy jókedve
Senkinek sem lehet.
Ne merjenek a barátok
Közel menni egymáshoz,
Aggódjanak: akihez az átok
Véletlen hozzáér, azonnal elkárhoz.

Tudom, hogy ez most meredek ötlet,
De ha elrejtőzünk néhány hónapra,
Akkor a vírus minket nem fertőzhet,
Ha nincs az utcán senki, aki elkapja.

Ez egy varázsjárvány: gyógymód semmi.
De, hogy ne találjon ránk, hát az tervem,
Hogy maradjon otthon most mindenki,
Játszodjunk globális bújócskaversenyt!”

Mondja Bence, s izgatottan pillant körbe,
Vajon az arcokon mosolyba fut a görbe,
Vagy grimaszba? De csak bámulnak értetlenül.
Az üzenetet átadni sehogy sem sikerül.

„Miket beszélsz, gyermek?” – horkan fel egy férfi,
Orrán a bibircsók csúf csiperkegomba.
Arcán a borosta: mint a szétszórt prézli.
Közelebb lép, látszik: görbe és goromba.

„Ki vagy te, fiam? Hát elment az eszed?
Még hogy varázsjárvány? Ezt meg honnan veszed?
S ha már senki sem meri, én megkérdezem:
Mégis mit keres egy zokni a jobb kezeden?”

„Igazán nem szeretném megsérteni az urat,
De amit mondok, az nem kidobnivaló.
Az én nevem Bence – s a kezére mutat –,
ő meg a barátom: egy zoknimanó!

Az ő becses neve: Zokni Alexandra!
És becsszó, ott volt és mindent látott,
Látta, amikor a varázsló kacagva
A világra szórta ezt az átkozott átkot!”

„Márpedig zoknimanók nem léteznek,
Képzeld, fiam – mondja a mogorva alak –,
Csupán bús bohóccá teszed magad,
Amilyet még nem látott ez az évezred.

Zoknik és varázslók? Ez viccnek is túl ócska.
Még hogy a megoldás globális bújócska.”
Böffent nagyképuen, s mogorván továbblép,
De a helyén itt marad a gonosz szándék.

Az emberek lassacskán odébb sétálnak.
„Nem hiányzik fejünkre még ez a gond,
Hogy ostobaságokat beszéljen egy bolond
Gyermek” – így magyarázzák egymásnak.

